UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate || Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

Cap. IV. Dominum Deum nostrum ad Religiosum statum vocare, manifestando vocatis diuina sua luce duplex diluuium, culparum & pœnarum, quibus mu[n]dus i[n]undat, & naufragium facit

urn:nbn:de:hbz:466:1-45802

Visual Library

CAPVT IV.

*DOMINVM DEVM NOSTRVM AD RELI-
gioſum ſtat im vocare, manifeſtando vocatis diuina ſua luce
duplex diluuium, culparum & pœnarum, quibus
mundus inundat, & naufragi-
um facit.*

CVM DIVINA VOCATIO, de qua nunc agimus, efficere intendat mutationem quandam ſpiritualem, educendo hominem ex loco periculoſo, in quo verſatur, ipſo ſcilicet mundo; & trāſferendo ad locum tutiorem, hoc eſt ipſam Religionem, eum in modum quo Deus dixit Abrahamo: a *egredere de terra tua, & de cognatione tua, & de domo Patris tui, & veni in terram, quam monſtrabo tibi.* a Gen. 12. 1.
Fit vt via duplici, quod intendit, conſequatur. Aliquando enim luce ſua ſupernaturali calamitates & pericula huius mundi nobis manifeſtat; aut in ea incidere permittit: vt ea horreamus & euitemus; aliquando bona & excellentias Religionis oſtendit, aut etiam delibandas præbet; vt illam amemus & amplectamur, quamuis ſemper cùm horum vnum aperte manifeſtat, aliquid alterius oſtendit, propter connexionem, quam hæc duo inter ſe habent. Quoniam autem homines efficaciùs moueri ſolent timore malorum, quæ oculis cernunt; quàm ſpe bonorum, quæ tantùm fide credunt: ſolet etiam diuina Vocatio incipere à manifeſtatione ingentium malorum huius mundi, non dico mundi, quæ etiam infideles complectitur; ſed quà eſt congregatio peccatorum: qui, etſi fidem teneant, effrenes tamen ſunt ad delicias, diuitias, & honores mundanos: quorum famem & miſerias fuſiùs indicauimus initio primi Tomi, Tract. 1. ca. 3. 5. & 6.
quibus ea nunc addemus, quæ ad præſens faciunt inſtitutum.

§. 1.

COGITEMVS itaque mundum hunc duplici diluuio ſubmerſum, altero culparum, altero pœnarum earundem. Quemadmodum enim in diebus Noë a *rupti ſunt omnes fontes abyſſi magnæ*, hoc eſt maris, *& cataractæ cæli*, hoc eſt nubes, *apertæ ſunt*; factumque eſt diluuium magnum, quo a Gen. 7. 11.

omnes homines ob ſua peccata perierunt ; paucis exceptis, qui De
ſpiratione & mandato in arcam ſe receperunt. Ita licet exiſtimare, fo
& fluminaamoris proprij,hoc eſt, carnis propenſiones, ruptas & con
tas eſſe; & propter eas fuiſſe inferni portas apertas; vt exeuntes inde ca
nes ad homines tentandos, diluuio illos ſubmergant innumerabilium p
catorū;quod ſequatur alterū pœnarum,& miſeriarum innumerabilium
rum aliquas cœlum immittet; aliæ ab ipſamet effræni carne prouenien
aliæ, quas ipſimet homines fouent ac promouent,dum alij alios perſequ
b Oſe. 4. 1. tur. Propter quod Oſeas Propheta gemens dixit: b *non eſt veritas: & n*
miſericordia,& non eſt ſcientia DEI *in terra:maledictum,& mendacium,& h*
cidium,& furtum,& adulterium inundauerunt, & ſanguis ſanguinem tetigit. P
pter hoc lugebit terra,& infirmabitur omnis, qui habitat in ea, in beſtia agri, &
volucre cœli: ſed & piſces maris congregabuntur , & peribunt. Quibus ve
aptius exprimi potuerunt hæc diluuia, quæ fluctuum ſuorum multitu
adeò furioſè mundum ſubmergunt, vt fluctus vnus peccatorum alterum
ſequatur; & culparum abyſſus, pœnarum conuocet abyſſum , ob conn
nem , quam inter ſe mutuò habent ? nam ſi deeſt in mundo veritas,
replebitur mendacijs ac falſitatibus; & ſi non eſt fidelitas, quid erit niſi
bationes, & fraudes? ſi non eſt miſericordia,quid erit,niſi fouea miſeria
ſi non eſt ſcientia DEI , quæ hominum intelligentias dirigat : omnes vi
abſque fræno , ſuoſque ſequentur appetitus; ſi mundus eſt diluuium
murationum & furtorum: quis tutam habebit ſuam famam, & fortuna
eſt inundatio adulteriorum , & vltionum : quis tutus erit in domo ſua,
perſona ſua? ſi huius ſanguinis fluctus alij alios ſine intermiſsione ſequ
tur: quis eos euadet? *Propter hoc* (ait Oſeas) *lugebit terra:* ſi enim ocul
lugendum haberet, amariſsimè lugeret damna , quæ hinc illi prouen
Luget ob maledictionem , quam DEVS ob Adami peccatum in eam p
cit, luget ob ſupplicia, quæ de cœlo propter hominum peccata deſcend
luget ob diluuia, ignes, grandines, terræ motus, tremores , ariditates &
cuſtas, quæ fructus eius deuorant ; luget ſolicitudinem & habitantium
fectum: eò quòd peſtilentiæ, bella , iræ , & vltiones , ipſis feris crudeli
ipſam deſolarunt ; luget denique eò quod eius habitatores ſint infirmi,
melici , & exhauſti ; & proximi vt pereant, quorum propria vita ſanit
lædunt fortunas conſumunt, honorem maculant, ſolatia diluunt, vitam
uiant, & mortis carnifici tradunt. Et inter ipſoſmet cognatos, amicos, ac d
Michea 7. 1. meſticos (vt Micheas Propheta dicebat , & in alio loco explicuimus)
Tom. 1. eſt pax, nulla fidelitas, ſed diſcordia , & contentio , eò pernicioſior , quò
Tract. 1. c. 5. occultior.

QVÆ dicta ſunt oſtendit Chriſtus D. N. S. Anſelmo proponens illi in *Lib. de ſimi*
quadam imaginaria viſione ingentem fluuium, valdeque profundum, qui *litu. cap* 185
magno impetu fluebat, cuius aqua turbida omnino, & ſordida erat, eò quòd
& ſordes & totius terræ cœnum in ſe reciperet. Adeòque vehemens erat
impetus eius curſûs, vt ſecum raperet, quotquot ad ripam inueniebat, viros,
fœminas, diuites, & pauperes, qui gaudebant ſe in tali aqua viuere, eaque
tamen adeò ſordida oblectabantur. Stupefactus hac viſione vir Sanctus, cu-
piebat eius ſignificationem cognoſcere; accepitque reſponſum, quod flu-
uius ille eſſet mundus: cuius ſordidis delitijs aluntur, qui illum diligunt.
Nam verè nihil aliud eſt miſer hic mundus cum ſuis omnibus opulentijs,
honoribus, ac delitijs; niſi furioſus quidam fluuius, celerrimè fluens, cuius
figura (vt dixit Apoſtolus) celeriter *preterit*, tranſiens ab alijs ad alios; ita vt *c 1. Co. 7. 3.*
nullos habeat in ſuis bonis ſtabilitatem; in quo ſuo fluento ſiue fluxu colli-
git omnes ſordes, cœnumque peccatorum, & miſerias prædictas; ſicaque
ſecum rapit, quotquot ad ripam inuenit: omnes enim illos trahit ſecum, qui
affectu, ipſi approximant, & mundanorum conuerſatione delectantur. Qui
adeò ſunt ſtupidi; vt, quò infauſtis eius bonis potiantur, omnes etiam eius
immunditias hauriant; (& vt habetur apud Iob) d *quaſi aquam bibant ini-* *d Iob. 15. 16.*
quitatem, & (vt ait Ieremias) ſaturantur, e *bibentes aquam turbidam* ex flumi- *e Iere. 2. 18.*
nibus *Ægypti & Syriæ*; quia eorum honoribus ac diuitijs aluntur, quamuis
multis culpis & peccatis repleantur. Quod ſi quæras, quò tandem fluxus hic
diligatur & perueniat? reſpondebo: peruenire ad os & ventrem maledicti
Behemoth: de quo dixit DEVS quòd f *abſorbebit fluuium, & non mirabitur*; *&* *f Iob. 40. 18*
habet fiduciam, quod influat Iordanis in os eius. Quia non ſolùm infidelium
flumen, ſed etiam Iordanis improborum Chriſtianorum influunt per os
Dæmonis in maledictum eius ventrem, in quo eſt g *ſtagnũ ignis & ſulphu-* *g Apo 20 10.*
ris horrendum. meritò autem eos conferimus cum Iordane, quod ſigni- *S. Hiero. de*
ficat deſcenſum, cuius aquæ velociter fluunt in mare mortuum, vbi & *locis He-*
nomen Iordanis, & propriam dulcedinem amittit. O infelix munde, h *braicis.*
inimice crucis Chriſti; *cuius Deus venter eſt, & gloria* inanis, fluiſque feſtinan- *h Phil. 3. 19*
ter ad tuas diuitias, honores, ac voluptates. Et quamuis videaris aſcendere,
potiùs deſcendis: tendis enim in ipſam mortem temporalem & æternam.
Et corpus deſcendit ad ſepulchrum: anima autem ad mare mortuum,
hoc eſt, ad infernum, vbi ita nomen tuum amittes, vt nulla tui memoria ſu-
perſit, tuaque dulcedo conuertetur in amaritudinem; gloria in confuſio-
nem; & gaudium in planctum ſempiternum. O arca teſtamenti, Chriſte
IESV, qui ita diuiſiſti aquas Iordanis, vt i *aquæ deſcendentes ſtarent in loco vno*, *i Ioſue 3. 16*
ad inſtar montis firmæ *& intumeſcentes*; *inferiores verò deſcenderent in mare*

mortuum, contine quæſo, gratiaque tua comprime vitiorum noſtrorum
fluenta, vt conſtantes in tuo ſeruitio maneamus; nec permittas ſequi nos
furentem improbi huius mundi fluxum, ne ad infelicem eius terminum
perueniamus.

§. 2.

HÆ SVNT MISERIÆ, quæ mundum demergunt, quas Deus D N. mul-
tis ſuis fidelibus manifeſtat, vt eas fugiant; ſeq; ad excelſum Religio-
nis montem recipiant, in quo tutiores viuere poſſint: mittit enim il-
lis cœleſtis ſuæ lucis quendam radium, quo ipſorum periculum eis mani-
feſtat; ſimulque in eorum auribus potens quædam vox inſonat, modum &
viam docens, quâ poſsint in tutum portum venire, & ſaluari dicens, illud
a Iſai.52,11 cor illud Iſaiæ: a *recedite, recedite, exite inde, pollutum eius nolite tangere: mun-
damini qui fertis vaſa Domini. Quoniam non in tumultu exibitis, neque in fuga
properabitis, præcedet enim vos Dominus, & congregabit vos Deus Iſrael.* Te-
cit eis, vt exeant, fugiant, & recedant ex malo mundo: ad ſignificandam il-
celeritatem ac velocitatem exeundi, & recedendi, quàm poterunt remotiſ-
ſimè: vt euadant tres eius laqueos diuitiarum, honorum, & voluptatum
cupiditatum, vanitatum, & ſenſualitatum; recedendo etiam ab improbis
ſocietatibus, ne illorum culpas addiſcant, ac proinde pœnarum fiant parti-
b Apo.18.4 cipes. Sicut vox illa de cœlo in Apocalypſi clamabat. b *exite de illa* (Babylo-
ne) *ne participes ſitis delictorum eius, & ne de plagis eius accipiatis. Pollutum*, in-
quit, *nolite tangere*, quod polluat animas veſtras: eò quòd elegerim vos
vt portetis vaſa Domini; & in domo mea ſeruiatis mihi, quam decet om-
c 2.Co.6.14 nis puritas & ſanctitas. c *Nolite* (inquit Apoſtolus quaſi hunc locum de-
clarans) *iugum ducere cum infidelibus: quæ enim participatio Iuſtitiæ cum ini-
quitate? aut quæ ſocietas luci cum tenebris? quæ autem conuentio Chriſti ad Belial?
qui conſenſus templi Dei cum idolis? vos enim eſtis templum Dei viui. Propter
quod exite de medio eorum & ſeparamini dicit Dominus, & immundum ne
tetigeritis: & ego recipiam vos, & ero vobis in patrem, & vos eritis mihi in filios.*
Si igitur deſideratis eſſe filij lucis, amici IESV Chriſti, templa Dei vi-
ui; hanc vocationem diuinam audite, & filios tenebrarum fugite, ami-
cos Sathanæ, & falſorum eius idolorum templa. Ne fugam hanc timeatis:
præcedet enim *vos Dominus*, & recipiet, facietque vobis viam planam, &
ſuperabit itineris illius difficultates. ſi Ægyptij vos inſequentur: ille fu-
riam illorum reprimet; ſi mare rubrum, horrenda ſcilicet impedimenta
vobis occurrent: ille medium diuidet, vt ſiccis pedibus poſſitis ad ſolitu-
dinem ſacræ Religionis peruenire, & mare mortuum inferni euadere. Ne-
que exiſtimetis vos fugere tanquam victos; ſed diſcedere tanquam victo-
res: nam mundum pro Chriſti amore fugere, eſt ipſum mundum vincere.

non timiditatis hæc eſt fuga, ſed magnæ fortitudinis indicium: ne pudeat (ait S. Ambroſius) ſæculum fugere: nam peccatum fugere, vt Chriſtum ſequamini, res eſt inſignis & glorioſa. *Li. de Fuga ſaculi ca. 4.*

VERVM quidem eſt, has ſententias & rationes pertinere etiam ad omnes electos, quos Deus vocat, vt ita mundum fugiant, ne eius improbitatibus ſe immiſceant: ſed multò aliter mundum fugiunt, qui ad Religionem ſe recipiunt; quàm Iuſti extra eam manentes. Hi enim ita mundum fugiunt, vt valde prope ipſos mundanos adhuc hæreant cum periculo ad eorum factionem tranſeundi, in qua ſubmergantur eodem diluuio, quo illi pereunt. Nam Matrimonij onera, diuitiæ, honores, & curæ ſæculi illos poſt ſe trahunt, vt ament magnique faciant, quod ipſe mundus magni æſtimat: ex quo idolum ſibi faciant cum iniuria Dei viuentis. At, qui Religionem ingrediuntur, valde procul à mundo fugiunt, & Societate ac moribus mundanorum: ideoque tutiores ab eo ſunt, magiſque expediti, ne eorum miſeriarum participes fiant. Quemadmodum optime perpendit ſanctus Gregorius Niſſenus dicens: quemadmodum ingentia flumina, quæ inundatione ſolent proprium alueum exire, magnam faciunt ſtragem in ijs, qui prope habitant; nec tamen valde procul manentes attingunt; ita miſer hic mundus ſolùm eos demergit, qui ſponte ad ipſius accedunt fluenta, & prope ad ipſius fluctus perueniunt: qui verò ab eo recedunt, quieti viuunt ac ſecuri. Quamobrem cum ſæculari vitæ tanta malorum copia ſit coniuncta; præſtans remedium eſt, ab ea recedere: nam habitantes Sodomam non poſſunt eius flammas effugere; & qui à ſeruitute Pharaonis cupit liberari, exire debet ex Ægypto, & tranſire non mare rubrum, ſed nigrum huius mundi; & cum Loth conſcendere montem, & cum Iſraelitis ingredi ſolitudinem ſanctæ Religionis, hæc Niſſenus. *Lib. de Virgin. cap 4.*

DISTINCTIVS tamen adhuc huius vocationis formam explicarunt Angeli, cum iuſſerunt Loth exire de Sodomis, ne ibi combureretur: *ne ſtes*, inquiunt, *in omni circa Regione, ſed in monte ſaluum te fac: ne & tu ſimul pereas.* Rogante autem ipſo Loth, vt liceret ſibi manere in quadam ciuitate parua quæ vocabatur Segor, Angeli annuerunt eius imbecillitati; ſed cum exiuiſſet ex Sodomis, & vidiſſet horrendum ignem, quo illæ conflagrabant: non exiſtimauit, ſatis ſe tutum eſſe in Segor; & ita aſcendit in illum montem, ad quem Angeli prius aſcendere iuſſerant. Hunc igitur in modum ſolet vocatio diuina nos inuitare, vt procul à Sodomis, ac deprauato hoc mundo recedamus; aſcendamus verò ad montem Religionis, locum ſcilicet multò ſecuriorem. Sed multi non ſtatim tantum animi habent, vt procul adeò recedant, nec ad tantam perfectionis celſitudinem conſcendunt, contenti remanere in *d Gen. 19. 17*

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

communi vitæ Chriſtianæ planitie,& ſaluari in Segor, ſtatu ſcilicet coniuga-
li,& ſæculari. At poſtea copioſiori cœleſti luce illuſtrati, periculum aduer-
tunt, ſi maneant in ciuitate Segor, quæ propè Sodomam eſt: eò quòd mul-
ignis ſcintillæ ex Sodoma ad illos perueniunt: cùm ſcilicet horrenda ter-
narum cupiditatum incendia, ſuſtineant, cum periculo in eis pereundi, pro-
pterea enim vocatur Segor: (quæ vox ſignificat paruam ciuitatem; quia
pauci ſunt, qui purè in ſæculo viuant, ſi cum ijs conferantur, qui in eodem
pereunt & conflagrant;) quod periculum vt euadant, conſilium mutant: nec
volunt in planitie illa manere, ne Sodomis ſint vicini, ſed primum Angelo-
rum conſilium, ac diuinam Vocationem amplectentes, aſcendunt in mon-
tem ſtatûs Religioſi & perfectionis Euangelicæ; in quo ſint magis ab igne
remoti, ac de ſua ſalute ſecuri. Quò enim fuerimus perfectiores: eò (ait
(Suprà.) Niſſenus) erimus tutiores; & quò altiores erimus in ſanctitate: eò erimus
ab iniquitate remotiores; & quò magis à mundo ſegregati: eò erimus Deo
proximiores; & quò magis occaſiones & communicationem cum homini-
bus ſæcularibus vitauerimus: eò erimus puriores & ab imitatione morum
illorum remotiores. Ac propterea Sanctus ille Propheta dicebat: e quis da-
(e Iere. 9. 2.) *bit me in ſolitudine diuerſorium viatorum, & derelinquam populum meum, & re-*
cedam ab eis? quia omnes adulteri ſunt, cœtus præuaricatorum, vnuſquiſq; ſe à pro-
ximo ſuo cuſtodiat; & in omni fratre ſuo non habeat fiduciam. Diuerſoria viato-
rum in ſolitudine ſunt ſacræ Religiones à mundi tumultu & ſtrepitu ſepa-
ratæ: in quo verè eſt congregatio adulterorum, & faſciculus proditorum
contra DEVM, & traditorum contra proximum: quos omnes fugere debet
(f Iob. 3. 14.) quicunque cupit eſſe perfectus, & cum S. Iob deſiderat f *requieſcere cum*
Regibus & conſulibus terræ, qui ædificant ſibi ſolitudines. Qui autem ſunt hi Re-
ges & Conſules, niſi feliciſſimi huius Statûs fundatores? Re-
ges enim ſunt, eò quòd nouerunt ſeipſos regere, ſuaſque paſſiones impe-
rio rationis ſubijcere; & conſules ſunt, eò quòd optimum conſilium am-
plexi ſunt ſequendi Euangelica conſilia; & alijs ſuadent, vt eadem ſequan-
tur. Ac propterea ædificarunt domus ſuas in ſolitudine, ſanctas ſcilicet Re-
ligiones; ad quas ſe recipiunt Religioſi, qui à ſæculi periculis recedentes,
eorum veſtigia ſequûtur; vt quietam vitam ducentes, certiorem ſibi faciant
ac tutiorem viam cœleſtem, aſcendentes ſpiritu ſuper ipſas nubes, ne ſu-
per ſe deſcendant diluuia, quæ ſæculares ac mundanos homines demer-
gunt.

HINC fauor ille eſt, & ſtudium ſingulare, quod promiſit Dominus per
(g Iſa. 58. 14.) Iſaiam dicens: g *ſuſtollam te ſuper altitudines terræ*: Latet autem magnum my-
(Lib. 31. Mo.) ſterium in eo, quod non dixerit, *ſuſtollam te* ſuper terræ profunditates,
(cap. 9.) ſed *ſuper* eius *altitudines.* Nam (vt Sanctus Gregorius aduertit) terra ſuas
habet

habet foſſas & profunditates, damna ſcilicet ac miſerias temporales, ſuper quas filij huius ſæculi contendunt eleuari, aſcendentes ad loca altiora dignitates ſcilicet & proſperitates terrenas; Deus verò ſuſtollit Religioſos ſuper vtraſque: efficiens vt corda ſua figant in cœlum, & bona eius æterna: ne mundi huius miſeriæ ipſis noceant, aut turbent; neque eiuſdem ſplendores & proſperitates illos alliciant, ac decipiant. Sicut tempeſtates ac venti inferioris Regionis aëris, non lædunt manentem in monte aliquo excelſo, qui ſit illis ſuperior. Sed quis tantum nobis animi adferet, vt fugiamus, adeòque altè volemus, niſi beneuola ac iucunda vocatio huius Domini, qui dixiſſe facturum promittit, cùm luce ſua cœleſti h *animam* viſitat, ſuiſque diuinis *ſplendoribus replet*; quibus illa agnoſcit periculum, profunditatem, & celſitudinum terræ: ex quo animum aſſumit aſcendendi ſuper vtraſque? De hac luce ait Sanctus Cyprianus, quod ſibi aperuerit huius mundi miſerias, quas in prolixa quadam Epiſtola ad amicum ſuum Donatum refert, ad cuius finem ſubijcit. Quod hæc lux faciat hominem mundo, omnibuſque eius rebus ſuperiorem & collocet in quadam quieta & tranquilla vita, & cum æterna luce coniungat: ad quod non opus eſt precio pecuniario, nec Regum fauore, eò quòd ſit gratuitum Domini donum; cuius liberalitas adeò eſt effuſa & immenſa; vt quemadmodum Sol ſuos mittit radios, & dies lucem, fons aquam, & nubes rorem: ita diuinus ſpiritus infundat ſeſe in animos noſtras, ad hos efficiendos effectus. Cuius auxilio agnoſcentes noſtrum Creatorem, efficimur Sole ipſo altiores, & in omni terrena poteſtate excelſiores. Quamobrem inſtantiſſimè petenda ab eo eſt hæc lux, dicendo cum Dauide: i *illumina lucernam meam Domine Deus meus illumina tenebras meas*, vt verè te agnoſcam, &, vt par eſt, tibi ſeruiam. k *Emitte de alto lucem tuam, & veritatem tuam, quæ me deducant in montem ſanctum* perfectionis, & *in tabernacula* gloriæ tuæ. Amen.

h Iſai 58. 11.

Lib. 2 Epi. 2

i Pſ. 7. 29.

k Pſal, 42. 3.